

*O scriere de o sensibilitate
excepțională.*

KATY WALDMAN

*Cu observații emoționale
și psihologice pătrunzătoare.*

PUBLISHERS WEEKLY

Diana Evans

OAMENI OBISNUITI

PREMIUL SOUTH BANK SKY ARTS

M&M

În cinstea victoriei lui Obama, frații Wiley au organizat o petrecere în casa lor din zona Crystal Palace¹. Locuiau lângă parc, de unde turnul de transmisie se întrezărea la orizont ca un Turn Eiffel mai modest, sobru și metalic în timpul zilei, roșu și strălucitor în timpul nopții, dominând cartierele londoneze din jur și orașelele din depărtare și adăpostind în spațiul verde de la picioarele sale rămășițele fostului regat de sticlă – lacul, labirintul, statuile grecești sfărâmate, leii din piatră erodată și dinozaurii făcuți după cunoștințele din vechime.

Familia Wiley era originară de la nord de Tamisa și se mutase în sud pentru energia creativă și charisma sărăciei (erau conștienți de privilegiul lor și voiau ca lumea să creadă că îi supraviețuiseră spiritual). Bruce, fratele mai mare, era un fotograf cunoscut, iar studioul lui, un labirint de lumini și întuneric, era situat în fundul

1 Cartier din sudul Londrei, a cărui denumire vine de la vastul palat de expoziții din fontă și sticlă, construit în 1851 în Hyde Park.

casei. Gabriele era economist. Erau diferiți în toate privințele – Bruce era solid, Gabriele era slab, Bruce bea, Gabriele, nu, Bruce n-avea niciun costum în garderobă, Gabriele era genul care purta doar costume –, dar au organizat o petrecere la comun și cu un scop unic. Mai întâi, s-au hotărât în privința listei de invitați, care cuprindea toți oamenii importanți, admirabili și de succes pe care îi cunoșteau, adică avocați, jurnaliști, actori și politicieni. Date fiind proporțiile evenimentului, invitații mai puțin remarcabili erau aleși pe o scară descrescătoare în funcție de rang, relații, înfățișare și personalitate, pe care frații au analizat-o în seră, acolo unde aveau loc cele mai multe discuții de seară. Cu această ocazie, au invitat mai mulți oameni decât de obicei, pentru că voiau să dea o petrecere fastuoasă. Când lista a fost gata, Gabriele le-a trimis tuturor o invitație.

Apoi s-au ocupat de cele trei ingrediente esențiale ale unei petreceri: mâncarea, băutura și muzica. Petrecerea era programată pentru sâmbăta de după alegeri, așa că nu aveau prea mult timp la dispoziție. Au cumpărat sticle de șampanie, nuci macadamia, aripioare de pui și măsline umplute cu ardei roșii, trecând în revistă momentele importante ale nopții de marți, când nu închiseseră un ochi, urmărind cum statele albastre înghit statele roșii, cum Jesse Jackson lăcrimează în Grant Park, iar cei patru Obama urcă victorioși pe scena blindată. Apoi vremea de

a doua zi, cu cerul atât de senin și de strălucitor pentru o zi de noiembrie, iar oamenii, chiar și străinii, deschiși și zâmbitori, își spuneau „bună dimineața“ unul altuia și toate astea la Londra! Când au alcătuit lista de melodii pentru DJ, și-au imaginat undiri ale vocilor lui Jill Scott, Al Green și Jay-Z auzindu-se prin ferestrele Casei Albe. Pentru izolare și protecție, au acoperit biblioteca metalică din sufragerie cu plăci de pal și au pus covoaare scoase din uz pe parchetul din lemn de nuc. Au lăsat tabloul lui Chris Ofili¹ pe peretele din mijloc, iar sub el, o canapea și niște perne împrăștiate, însă au mutat restul mobilei. Gabriele a lipit un bilețel pe oglinda de la baie, cerându-le invitaților să ia în considerare faptul că sunt într-o casă locuită, nu într-un club de noapte.

Apoi, au început să vină oamenii. Veneau de peste tot, din orașele de peste râu și din blocurile de lângă A205, din suburbiile îndepărtate și de pe străzile din cartier. Erau îmbrăcați cu haine de blană artificială și blugi strâmți, sandale sclipitoare cumpărate din Oxford Circus și cămăși stridente. Și ei stătuseră trei noaptea ca să vadă cum albastrul înghite roșul, iar fiicele lui Obama urcă pe scenă în rochițele lor bine croite și cu pantofii de sărbătoare, ceea ce multora le amintea de cele patru fetițe aruncate în aer de Ku Klux Klan, cu 46 de ani în urmă,

1 Pictor englez care folosește, printre altele, excremente de elefant, și ale cărui lucrări au fost clasificate drept artă punk.

într-o biserică din Alabama. Poate că de aceea plânse Jesse Jackson: pășeau prin flăcările de odinioară și nu puteai să vezi această nouă etapă a istoriei fără să o vezi pe cealaltă, cea oribilă, iar asta făcea ca sărbătoarea să fie în același timp o lamentație grandioasă. În noaptea aceea, au fost petreceri peste tot în oraș, în Dalson, Kilburn, Brixton și Bow. Mașinile treceau în viteză peste Tamisa, iar de sus, râul părea o fâșie de întuneric traversată de năvalnice valuri de lumină. Coafurile afro erau strălucitoare și bărbile erau aranjate. Nori de spray deodorant și de fixativ se ridicau spre tavan pe măsură ce oamenii soseau, își parcau mașinile la umbra turnului, își treceau cardurile de acces prin barierele de la Crystal Palace și șerpuiau spre casă, aducând sticle de Malbec, Merlot, whisky și rom, pe care Gabriele le accepta cu mâinile lui subțiri, în bucătăria luminată de spoturi. Treaba lui Bruce era să primească invitații la intrare, ceea ce a și făcut până când s-a dat plăcerii băuturii. Veneau încontinuu, bărbați binedispuși cu adidași impecabili, femei cu mai mult sau mai puțin păr fals, cu buclele, cozile împletite sau pletele lăsate pe spate, intrând în casă în ritm de dans, ca niște potențiale Beyoncé.

Printre ei se afla un cuplu, Melissa și Michael, care a venit cu o Toyota Sedan roșie. Erau niște cunoștințe ale celor doi frați, din rândul presei, Michael îl cunoscuse pe

Bruce la SOAS¹. El era înalt și lat în umeri, cu un maxilar îngust, acoperit de o barbă țepoasă, și ochi frumoși, iar părul îi era tuns atât de scurt, încât aproape că nu se mai vedea cât de des și de strălucitor era datorită unor vagi urme indiene în sângele lui. Purta niște blugi largi și o cămașă gri la modă, pantofi sport șic, ale căror tălpi albe apăreau și dispăreau în timp ce mergea cu pas ușor săltat, și o geacă de piele castanie. Melissa purta o rochie de mătase mov, cu un tiv strălucitor și boem, sandale cu barete de un verde-limetă, o haină de catifea neagră cu rever, iar părul îi era aranjat într-o succesiune de codițe diagonale în față, iar restul era lăsat liber, dar îmblânzit cu un pumn de gel pentru păr cârlionțat. Avea o expresie copilăroasă, o frunte înaltă și ochi de o vulnerabilitate tainică. Împreună, etalau o frumusețe simplă, trecătoare – erau o pereche după care să întorci capul, dar de aproape, fețele lor lăsau să se vadă umbre, dinți tociți și imperfecți, precum și primele riduri. Erau la capătul tinereții, într-un moment al vieții când începea să se vadă descinderea treptată spre maturitate, accelerarea timpului, acumularea anilor. Dar nu erau dispuși să renunțe la tinerețea lor. Țineau de ea cu dinții.

1 School of Oriental and African Studies, renumită universitate publică din Londra, specializată în studiul Asiei, Africii și al Orientului Mijlociu.

Diana Evans a creat cu măiestrie o frumoasă și nuanțată poveste despre dragoste, pierdere și salvare. Având un stil convingător și o intuiție extraordinară în legătură cu problemele cu care ne întâmpină viața, ea s-a impus ca o voce memorabilă.

NICOLE DENNIS-BENN

Oameni obișnuiți oferă un tablou veridic al clasei de mijloc britanice de culoare, cu o răsturnare de situație în actul final.

THE NEW YORKER

Pentru privirea panoramică asupra unei Londre haotice și extrem de variate, Evans a fost comparată cu Dickens, însă prin modul în care a împletit elementul comunitar cu cel particular, esențialul cu banalul, ghidul ei spiritual rămâne Tolstoi.

KATY WALDMAN

Evans creează un portret realist al cuplurilor care se luptă să-și redefească relația. Cititorii care caută explorări atente ale dinamicii relațiilor vor găsi multe subiecte asupra cărora să mediteze.

PUBLISHERS WEEKLY

